

שהרחורי חשובה אפי' אינם באים למעשה כפועל בכ"ו מכיון שאינם רוצים להיות נפרדים מהקב"ה הרי הם באים עכ"פ צדיק הרחור חשובה ועד שאמרו שהרחורי חשובה שפרהם הוא באופן שהם מראים חרטה. ש"כ"ו הוא בפי טעם תצטע מפני כי בחינה זו היא באה מבחי' חכמה שבנפש שהוא בבחי' ביטול שלמעשה מהשגה, ובחי' זו נק' איתו שבנפש. ועד"ז ישנם בנפש האדם גם השאר ג' אותיות שבשם הוי' ה' ו' ה' וכלקמן.

והנה בתניא פרק י"א (המורה על בחי' אחד עשר, כידוע בענין עשר רצא אחד עשר) מובאר לזה שאמרו רי"ף רשעים מראים חרטה, והכוונה צדוק הרשעים שיש בחי' טוב בנפשם עדיין. אך מי שאינו מתחבט לעולם ואין באים לו הרחורי חשובה כפי נקרא לשע ברע פי שהרע שבנפשו הוא כבדו נשאר בקרב, כי גבר כפי כל עץ הטוב, ע' שנהרע שבנפשו הוא כבדו נשאר בקרב, ומהו ענין מלכותה ורפז אמרו רי"ף: אפי' כי עשרה מחחית לעולם, כפי' שכינתא שריא. והנה ענין מלכותה אמרו רי"ף: דגם מי שאינו מוחחית לעולם, כפי' שכינתא שריא עפוי בבחי' מקרי, מוכן שאין מזה חרדה מהמורא שלק"ה דבחי' החכמה שבנפש הוא רוקא דמי שמחחית, ולשעים מדובר בענין המלכות אלקות באופן ולק"ה הוא בדרגות שונות. בתניא מדובר בענין המלכות אלקות באופן מקרי (שריא), וענין זה ישנו גם כמי שאינו מחחית לעולם. בתק"ה מדובר בענין המלכות אלקות באופן פנימי (לפנינו), וענין זה ישנו דוקא כמי שמחחית. אמנם כשאורה דולש ביאור, לפני הוי"ף נמצא דהמלכות אלקות באופן פנימי הוא דוקא באיז שהם עכ"פ מראים חרטה, ואפי' שאין מחחיתם לעולם, לא נמשך אלקות באופן פנימי, והרי גם עליהם אמרו, לא ירח ממנו נחתו, וגם הם היו במח"סו שנמשך אלקות כבא"א, באופן פנימי, ואיל יתכן דומר שאצטם חסר ענין המלכות אלקות באופן פנימי.

וי"ף הביאור בזה, דהנה מבואר באג"ת²⁰ דהרי"ד הוא בחי' חכמה והקוץ שעל הרי"ד, לומן לבחי' רצון העליון ב"ה ששלמעשה מעלה ממדינת בחי' חכמה עליאה. ועפ"ז י"ף דבחי' אלקות והמלכות באופן של שריא גם כשאינו מחחית (המבואר בתניא) הוא בחי' קוץ שעל הרי"ד. שוהו החיצוק בין הוי"ד קוץ העליון שעל הרי"ד, הוי"ד הוא עכ"פ ציור של נקודה, כפי' הוא נמשך באופן פנימי, צליות רשעים מראים חרטה. משא"כ הקוץ (הוי"ג) קוץ העליון, כי קוץ החחתון של הוי"ד שילך פנימה, מקור ח"ה וכו'.

- 16) ספר יצירה פ"א מ"ד. (17) סמדרון לט, א. (18) שמו"ר פ"ד, יד (בשני לישון). וראה בארובה חשובה וביאורים ס"ח (ש"כ). (19) וראה פדר"א פמ"א. ועוד. (20) פ"ד.

בס"ד. ש"פ ראה, מבה"ח אפי' ה'חשמ"ג. הנחת ח"ה בצתי מוגה ראה אנכי נותן לפניכם הניגם ברכה וכו', ומדייק בזה כ"ק אדמו"ר הזקן בלקו"ת²¹ ע"מ מדיניש כאן דוקא דומר הענין דהיום, שעליו אמרו רי"ף²² כפי' מקום שנאמר היום הוא נצח ורעלים גם הרי"ף זכב. והנה יודעה שיחה כ"ק מו"ח אדמו"ר אשר רכאמורים דפרשת ראה הם כבר בתוכן שרע שחודש אפי', ורפז יש לקשר כפי' הוי"ף גם עם הענין דחודש אפי'. וכדמוכח ענין זה גם בלקו"ת גופא, אשר בקיצור צמאמר יהוה מביא ר"ק אדמו"ר ה"צ, שהתפוס את זכבר ואת זכב, שהרי בתו"א לא מציינו קיצורים (כפי' במקום א"א). מכיון שהח"א נדגם לפני של הביאורים הם קיצורים כו"פ. בנוגע פביאור המאמרים, הנה רובם של הביאורים הם מאדורים (שלא מציינו כחבלי שרואים זה כחבלי הוי', ובנוגע לשאר הביאורים (שלא מציינו כחבלי הוי'), יש להסתפק אם הם מכ"ק אדמו"ר הזקן או מכ"ק אדמו"ר ה"צ. אפי' בנוגע לקיצורים הרי מוכח שהם מכ"ק אדמו"ר ה"צ, כפי' היינו שבלקו"ת גופא מקשר זה עם חודש אפי'.

ולתבין ל"י, מקדים בלקו"ת שם, דבשעת קריח החורה, נמשך זכא"א מישראף בחי' הוי', פנים שלהם, בכפי' נוצץ נשמותהם, פנים בפנים דבר הוי' עכסבל, והו ענין קבצת הדיבור אנכי ה' אלקיך פ' שיהי' שם הוי' מאיר ומתנצה בר כפי' עד שיהי' נקרא עץ שמל' צליות אלקים, כחל וחיותו. והיינו, דמקור הנשמה הוא לא רק בשם אלקים, חלק אלקה ממעפץ ממשו, אפי' גם בשם הוי' כפי' חלק הוי' עצמו, כמשנש"ף עפ"י המבואר באג"ת²³. ובשם הוי' גופא, הנה אף שבנפש"י נמשכה מבחי' ה' החחיתו, כפי' מכיון שהיא נמשכת משם הוי', יש בה גם כפי' הוי' אותיות דהוי'.

- 1) פרשתנו יא, כו. (2) ית, א. (3) ראה אות"ת פרשתנו ע' תלה. חסו.
- לקו"ש ח"ט ע' 147 ושי"ג. (4) לקו"ד ח"א קטו, א. (5) יט, א. (6) ראה אגרת ל"ק אדמו"ר מתור"י²⁴ ח' אלול תרפ"ט - דפסה בחוספת לות"א ולקו"ת (ועוד). (7) ואחתו ת, ד. (8) שם ת, ו. יתרו כ, ב. (9) איוב לא, ב. (10) תנא רפ"ב. (11) האינו לב, ב. (12) ב"ד"ה לא חיי ימים טובים - ש"ח באב ש"ו. (לקול ע' קפת). וראה גם שיחה ס"ו באב סלי"ד. (13) פ"ד. (14) שם רפ"ח. (15) ר"ח ש' היראה בשם ס' חסידים (מלאים חרטה). בשבט מוסר פל"ח בשם מדי"ל (כל ימיהם מלאים חרטה). תניא פ"א [תורה בהמשך מים רבים מל"ו ע' ח].

ו יכיר פהמשיך את הי"ה ביה וביאור הענין הוא דהנה כתיב2
 נמלימם את ערצה כבכבם וצריך להבין דהנה כתיב20 ומר חיי אלקיך
 את כבבך דמשמע שבחתי מליצה זו חתי מאת ה' ככדו. אך הענין הוא
 (כמבואר גם באגה"ק29) כי בחי הערצה הוושפת על הכי המונעת
 ומפסקת בין שם י"ה צו"ה שפא חתי התגזרת הוושפת את הכי המונעת
 אפא בתשובתו ועו"ג ומפסקת את ערצה חכב כבכבם אך בענין התגזרת
 עצמיות האהבה בחי פנימיות נקודת חכב הנה דבר זה אינו חיוני
 בעבודת האדם ועו"ג נמר חיי אלקיך את כבבך גו' והו ג' ז מה
 שבכתוב ומלמדים נאמר את ערצה כבכבם כמשא"כ ככתוב ומר נאמר
 את צו"ג כי עבודת האדם הוא פהמיר את הערצה משא"כ המשכה
 פהמפסקה הוא בשביר התגזרת הפ"ב ועו"ג נעשה השם שפם שבת'
 י"ה נמשך כבחי ו"ה.

יש אצל חכמי
 חכמי חכמי
 חכמי חכמי
 חכמי חכמי
 חכמי חכמי
 חכמי חכמי
 חכמי חכמי
 חכמי חכמי

והנה זמן המסוגף פהענין דומלמם את ערצה כבכבם ולהענין דומץ
 חיי אלקיך את כבבך הוא בחודש אדר' ונכ"ף דאח כבבך
 ואת כבב הוא ר"ח אדר'30. והענין הוא דהנה מבואר בפק"ה
 ל"ה אני כדודי20 (ובארובה יוחל בבואר מאמר זה - באוה"ה
 פהצ"א) דכחודש אדר מוחזקה בחי אני כדודי דהיינו בחי אמערתא
 לפתחא והנה פעבורה זו הם יגמה"ר המאירות בחודש אדר' שהם
 ע"ג מ' מלך בשדה שקודם כוואו העירה יוצאים אנשי העיר ומקפידים
 פניו בשדה וכל ע"ג מ' הענין דחודש אדר שיוצאים פהקפיד אור פניו
 יח' בשדה (שווה ג"כ הטעם מה שחודש אדר הם ימות החורף ופא
 שבתות וימים טובים כמבואר שם). שווה בחי יגמה"ר המאירות
 בחודש אדר פתח כח פע העבודה ראני כדודי. דוגמת העבודה דומלמם
 את ערצה כבכבם. וענין תודי כי הוא בחודש תשרי דכ"ה נעשה
 הענין דהמליכותי עריכבם32. וענין זה מתגלה אח"כ בחג הסוכות
 כמ"ש239 ככסא פיום חגיגו. ושהענינים שהם בר"ה באופן שר ככסא
 (בהפסקים) מתגלים בחג הסוכות34. ואח"כ בשמע"צ (דכתיב26 וביום
 השמיני עצרת חתי' ככס) נסער הענין דכס דהיינו קד ככד ואת
 פזרים אחרים36. והיינו דבכפרות חיי הענין דהיינו קד ככד ואת פזרים
 אתר כבב נעשה בהפכה נעירה שבוה"ק'ם ופאח"ז בהושע"ר. אבך
 בפסוקות ח"י שייך ששמע"צ שאו נאמר לכס. לוחיו קד ככד ואת
 פזרים אתר.

אמר
 חכמי
 חכמי
 חכמי
 חכמי
 חכמי
 חכמי
 חכמי

אמנם הענין דודי כי כבב מתחיל בחודש אדר' שהרי זה שיוצאים

- 27 עקב שם פו. 28 נצבים ל. 1. 29 ס"ד. 30 ראה גם בעה"ט עה"ם
 נצבים שם ב"א א"ח מקפס"א. 31 פרשתנו לב. א ואילך. 32 ר"ה טו. א.
 33 חולים מא. ד. 34 ראה לקו"ח ר"ה נד. ד. ועוד. 35 פתחם
 כט. לה. 36 משלי ת. יז. וראה שמו"ר פס"י. כג. ד"ה ביהושפט"צ היש"ח.

הנחת ה' בצחי מוגה

אין בו ציור. כן נמשך הוא באופן מקרה גם כשאין מתחזקים לערפם.
 אבך מכיון שגם הקיץ שער הו"ד הוא זקק מהו"ד דשם חיי' אשר
 בשעת מ"ה נעשה חיי' אלקיך וחיותו שר כא"א מושפא. כן הנה
 סוף סוף לא ירח ממנו נח' אשר זה פועל ככר הכחות. ואת שצריך
 ע"ז שהיית זמן כו' חייך גם מי שהוא במלדיגה נעפיות ביותל. הנה
 כרי שבת' חיי' יבוא אצלו כפנימיות. צריך ע"ז שהיית זמן. וכל
 שאצף הפחות שבחיותו צריך ע"ז זמן רב. אבך סוף חיי לא ירח
 ממנו נח'.

ובחי' ה' ערפאה הוא בחי' בינה. ומכאן בזה בפק"ה שם שאינו
 מספיק הו"ד, שהוא בחי' בינה. ומכיון שער ב' האחי' דחוי' כ פמעה,
 ערפאה, שהוא בחי' ריעין דפא מתפרשין. כן צריך להיות גם
 איתא כוהר21 שהם חריץ ריעין דפא מתפרשין. כן צריך להיות גם
 באדם כר, שבת' חו"ב יהיו ביחד. ומכיון ע"ז בפק"ה עור חידוש
 נפשא (ולכאורה שלא פמעהיותא), אשר מכיון שכתמה וכינה נקראים
 נקודת בהיכפא22. כן, אם אין נמדדה אין תהיכפ משמש פנים. וגם
 אם יחי' פי בחי' נקודה זו, אם אין היכפ, אין הנקודה פנים.

חכמי
 חכמי
 חכמי
 חכמי
 חכמי
 חכמי
 חכמי

ובחי' וא"ז שר שם חיי' הוא בחי' נחל איתו. שמכחי' איתו חנ"ץ
 יורד בחי' נחל בחי' המשכה פמטה פמטה שכתב שחולקים
 דשש בחינות. והוא בחי' וא"ו. ואח"כ נמשך בחי' ה' אחרונה
 בחי' מחשבתה דרכור ומעשה, שהם כנגד ג' קוין שבה' אחרונה. דהנה23
 ג"כ מה שקו הג' שר חיי' אינו מחובר עם ח' קוין הראשונים. כי
 חקן הג' דומו פעש' כנ"פ. והרי עשי', הוא בהפסק ממחשבה ודיבור.
 שפכך נאמר24 בראחי יצרתיו אה' עשיתיו. אך הפסק, כי הקו דעשי'
 בא ע"י הפסק. ואף שגם הדיבור הוא בשביר הוצ"ה כ"ז הרי הדיבור
 עצמו קשור עם המחשבה. היינו שהוא קשור עם האדם המדבר את
 הדיבורים. שפכך הג' קוין שר חיי' (שהם כנגד מחשבה ודיבור) הם
 מחוברים. משא"כ קו הג' (עשי') הוא בהפסק.

אמנם כ"ז הוא כאשר עבודתו היא דבכעי כשעושין רצונו שר מקום.
 הנה אז נמשך בחי' י"ה כבחי' ו"ה. אבך בזמן הגלות ח"ה
 אמר רי'25 שאבך השם שרם כו'. היינו שחסרים האחיות ח"ה.
 אז שגם אז ישנם האחיות ו"ה. אבך הם מופרדים מהאחיות ח"ה.
 הנה ע"ז נאמר26 ובקשתם משם את חיי' אלקיך. שעי' עבודה

- 21 ח"ב נ. א. ח"ג ד. א. 22 ח"א ו. א. חק"י ח"ה. 23 ראה תו"א
 מנ"א ש. א. סע"ג. לקו"ח בלק טו. א. המשך בחי' לנגי היש"ח פ"ה. ועוד. 24
 ישע"י מג. ו. 25 ראה תנומא ס"ס תגא. רש"י בשלה יז. טו. 26 ואחנתו ד.
 כט.

הנחת ה' בצחי מוגה

כז תולדותיו, שגם ענין הברכה קשור עם דוד מלכא משיחא ויכרך דוד גו' 44, כביאת משיח צדקנו ביורשעים, קריה מלך 46, ועתידה יורשעים שתתמטש בכפ ארץ ישראל 46, ועתידה ארץ ישראל שתתמטש בכפ הארצות, בבנין ביהמ"ק השלישי שהוא ביהמ"ק הוצחזי, מקדש אר', כוננו ירדל' 47, כביאת משיח צדקנו במהרה בימינו וכענצא דידן ממש.

צחקיף פניו בשוה, ^נתכונת ביה הוא, פיהויתא בלכחו העיריה הרי הם תפליבם אחרי, היינו העבודה בחודש תשרי, שההכנה צוה ככל נעשתה בחודש אדר, וכידוע שיהא כ"ק מו"ח אדמו"ר 371 דחודש אדר הנה מלכה זה שהוא חודש החשבון לשנה העברה, הוא גם חודש ההכנה לשנה הבצ"ט, הרי שההכנה צהענין דודווי פי, ככל נעשתה בחודש אדר, ויחיריה מו, דהנה דיועה חורח (ופסק) הפעש"ט 388 דבמקום שהתמחה נדולה דשמע"צ דיהיו פי ככדך ואין צורים את, ועד שבחמשבחו נמצא הוא גם בהשמה דלע"פ שאו יהי' ישקני מנשיקות פיהו 399, טעמי חורה שיתחזש"צ ושמה"ת השייכה ג"כ בחורה, היינו שכבר יותר מ' השמה חורה דשמע"צ ושמה"ת וכיון שבמקום שהשכחו שר אדם שם הוא בר"ח אדר, ולפי"ז גם בש"מ החודש אדר, נמצא הוא במחשבתו בהשמה דשמע"צ ושמה"ת וכיון שבמקום שהשכחו שר אדם שם הוא נמצא, הרי נמצא שם ככל מש"מ אדר, שמל"ז מובן, שגם בחודש אדר, ככל ישנו הענין דודווי פי דוגמה הענין דומה הרי' אפילו את ככלך וכו'.

וכצדיות הענין הוא, דכשעה מ"ה נהי' הרי' כחך וחיוורל שר כא"א מישורא, וגם כאשר אין השם שרם כו' הנה ע"י העברה דומתם את ערית לבבם (אני צדווי), ואח"כ ומל הרי' אפילו את ככלך (ודווי פי) נלשה השם שרם שנמשך בחי' י"ה בבחי' ר"ה.

וזהו ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה, אנכי היינו אנכי ה' אפילו שהוא הדבור הראשון שר קבצת החורה, הוא כמארז"ל 41, כל הנותן יסוף ברכה, בבחי' פנים שפכים, היום באופן נצח, ברכה שניתן בבחי' פנים שפכים ברכה, שבשכיל של בחי' פנים שפכים בחי' הרי' חוכצו דהמשיר ערפים בחי' ברכה כו'.

והנה אמירות הענין דראה אנכי נותן וכו', יהי' צע"פ וכידוע 42 שמשוה בקש שהעבודה חיה, באופן שר ראי', ולפעד ווי רק אצרי יחדי סגורה, אכל עבודה רוב ישראל הוא באופן שר שמע, ועתה ישראל שמע נו', משא"כ צע"פ חיה' עבודה כא"א באופן שר ראה, ראי' וכאופן נצח, וגם הברכה חיה' באופן נצח, ונדא' שמו

(37) ראה מכתב י"ג אלול תרצ"ז - דפס בקובץ מכתבים שבסוף תולדות - אתר יוסף יצחק (ועד) 38) כש"ט חוספות מל"ח, וש"ג 39) שה"ש א, ב, 40) ראה מר"ש שם, 41) ראה ב"ב נב, א, 42) לק"ח ואחתו ג, ג, ואלך (ואח"ה שם). עערי חשובה לאורחא"צ ד"ה לחיוב החפוש שבין חמלה לחורה.

43) פירוט וכל מאמנים (רחמלקת ימים נוראים), 44) דה"א כט, י, 45) תולדות מח, ג, 46) ראה פסיקתא רבתי פ' שבת ור"ח, יל"ש ישעי' רמז חקנ, 47) בשלח טו, י.